
Markéta Vozková: FHS si získala moje srdce

Markéta Vozková absolvovala na [Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy](#) bakalářský studijní program [Studium humanitní vzdělanosti](#) a poté také společně s navazujícím studiem žurnalistiky na [Fakultě sociálních věd](#) magisterský program [Elektronická kultura a sémiotika](#). Je editorkou [Českého rozhlasu Plus](#), aktuálně na rodičovské dovolené. Také je projektovou a PR manažerkou festivalu australských a novozélandských filmů [Aussie & Kiwi Film Fest](#).

Na FHS jste absolvovala bakalářský obor Studium humanitní vzdělanosti. Byla to Vaše první volba? Proč právě FHS?

Vždy jsem si přála studovat žurnalistiku, kam jsem se ale po maturitě nedostala. Nebyla jsem si stoprocentně jistá, že studium FHS je správný cíl, přesto jsem se tou cestou vydala. Měla jsem štěstí, že FHS studoval přítel mojí spolužačky. Řekl mi, jak studium probíhá, v čem je specifické. Doporučil mi literaturu na přijímačky, takže jsem se ještě před nástupem do studia dostala ke knížkám profesora Sokola. Nedostala jsem se tedy na školu, kam jsem chtěla, časem jsem si ale řekla, že to tak asi mělo být. Když se zpětně ohlížím, mám z rozhodnutí studovat právě tuto školu obrovskou radost.

Bylo něco, co Vás na FHS překvapilo?

Člověk je na vysoké překvapen řadou věcí. Měla jsem tu výhodu, že mi někdo předem popsal, jak to bude probíhat. Byl to krok do neznámého prostředí, to mě ale brzy okouzlo. FHS si získala moje srdce i studijní zájem. Překvapil mě liberální přístup k volbě předmětů. Když jsem si povídala s vrstevníky, kteří studovali jiné vysoké školy, tak tam byl znát rozdíl. Na FHS se mi líbila volnost, multioborovost, pestrá škála předmětů. Pořád jsem objevovala nové věci. Nejprve jsem šla cestou určitých oborů, ale postupně jsem se dostala k věcem, ke kterým bych nikdy neřekla, že se dostanu. Také jsem dělala ve studentském časopisu Humr fotografku. Díky velké nabídce volitelných předmětů jsem se rozhodla prodloužit si studium, byla jsem na bakaláři čtyři roky. Mohla bych bakaláře stihnout rychleji, ale svou roli hrálo to, že jsem stále měla co objevovat a bavilo mě to.

Je něco, s čím jste měla při studiu problém?

Je těžké při velké míře svobody ve volbě předmětů hledat v sobě disciplínu. Je to na každém jednotlivém studentovi, neztratit se v tom. Já jsem ráda při studiu vyhledávala nové a nové věci, ale pro někoho to není ideální forma. Může to

být obtížné. Disciplínu ale musíte mít při studiu na všech vysokých školách – sám sobě musíte být tím, kdo se hlídá. Je to příprava na budoucí povolání i na život. Člověk se v tom musí naučit chodit.

Mohla byste jmenovat vyučujícího, na kterého máte silné vzpomínky?

Během bakaláře v rámci základních předmětů to byl profesor Sokol, který nedávno zesnul. Osobně se mě jeho odchod dotknul. Byl inspirativní – bavilo mě, jak lidsky dokázal mluvit o filosofii a komplikovaných věcech, jak je předával dál. Z jeho rukou jsem třikrát na promoci převzala získané certifikáty a diplomy. Během bakaláře jsem se věnovala i programu Psychologie zdraví a kvality života, který vedly dvě výrazné osobnosti, Jaro Křivohlavý a Václav Břicháček. Na oba ráda vzpomínám. Byli to pionýři oboru psychologie a pozitivní psychologie, duševní hygieny. Díky nim si uvědomuji, jak důležité je dbát o své duševní zdraví. Za to jim moc děkuji a ráda na jejich přednášky a sebezpovídací kurzy vzpomínám. Snažím se to, co mi předali, šířit dál. Co se týče magisterského programu, tam mě vždy bavil výklad profesora Miroslava Marcelliho nebo Michaela Fišerová, která mě zaujala přemýšlením o aspektech vizuality a přednáškami o současné filosofii. Také musím zmínit manželé Altovi (Blanka Altová a Jaroslav Alt, pozn. red.), se kterými jsme se cítili jako studenti umělecké vysoké školy. Poznávali jsme památky Kutné Hory, nebo malovali v plenéru, což je pro mě nezapomenutelná zkušenost a moc jim za ni děkuji. Celá fakulta je plná zajímavých a inspirativních osobností.

Na FHS jste také absolvovala magisterský navazující obor Elektronická kultura a sémiotika. Zároveň s magisterským studiem na FHS jste studovala žurnalistiku na FSV. Jak jste se rozhodla pro studium na dvou vysokých školách?

Bakalářské studium na FHS jsem si o rok prodloužila a ten rok jsem se dostala k předmětům, které uváděly do studia sémiotiky s docentem Jiřím Bystřickým, který byl spoluzakladatel magisterského programu EKS. Moc mě to bavilo a měla jsem dojem, že roky na bakaláři se uzavřely a postmoderní filosofie je další stupeň. Chtěla jsem studovat dál. Žurnalistika byl můj sen a podařilo se mi udělat přijímačky na magistra na Fakultě sociálních věd. Do toho jsem i částečně pracovala na třetinový úvazek, bylo to náročné období. Kombinace FHS a FSV mi vyhovovala. Z FHS jsem měla dobrý základ, některé věci jsem už znala a žurnalistika mi nakonec nepřišla tak náročná, takže jsem zvládla dodělat oba magisterské obory. Bylo to obohacující.

Jste editorka Českého rozhlasu Plus, momentálně na rodičovské dovolené. Co je běžně náplní Vaší práce?

Už během magisterského studia jsem v Českém rozhlasu začala pracovat jako produkční. Zkušenost z produkce je skvělá, aby si člověk udělal obrázek o tom, jak se připravuje vysílání. Editor je osoba kompletně odpovědná za vznik, výrobu a odvysílání pořadu. Dělal jsem aktuální publicistiku, živě vysílanou. Každý den ráno jsme měli poradu, kde jsem s týmem editorů, vedoucích redakcí, šéfredaktorů a šéfem zpravodajství řešila, o čem bych chtěla vysílat, jaké hosty a proč oslovit. Vždy je to živoucí proces, přijdete ráno do práce, podíváte se do agentur, zjistíte, co se děje doma i v zahraničí, a chcete to nejdůležitější předat veřejnosti. Nejprve připravíte námět, s produkcí řešíte pozvání hostů a s moderátorem scénář a dramaturgii. Jednoduše řečeno, tážete se odpovědných osob nebo expertů, co se děje a proč se to děje. S celým tvůrčím týmem děláte maximum pro to, abyste měli ověřené informace, ptali se adekvátních respondentů a snažíte se srozumitelně odpovědi předat posluchačům. V aktuální době pandemie se ukazuje, jakou roli novináři mají, koronavirus ovlivňuje celou společnost a novináři tu jsou proto, aby vysvětlili lidem, co se děje a co se dít může, a také, co mohou udělat sami jako jednotlivci. Je to zajímavá práce. Dostala jsem se také jako dramaturgyně k zajímavým projektům na stanici Radio Wave, například podcastová série Po sametu. Během studia by mě nenapadlo, že budu pracovat v rozhlasu. Je to médium, ke kterému se mladší generace dostává možná jen v autě, ale díky podcastům má audio obsah zase sílu.

Dalo by se říct, že Vás studium připravilo na zaměstnání?

Určitě. Některé specifické dovednosti a konkrétní techniky si musíte osvojit v každém novém zaměstnání, ale FHS je svým přístupem k práci s textem a s informacemi a formou studia velkou přípravou na mé dnešní povolání. Novinář musí pracovat se zdroji, dělat rešerše, proniknout do textů a umět naslouchat. Multioborovost, všeobecný přehled, to je nejen pro novináře důležité. Otevřenost vůči vědě je podstatná. Občas mi studium chybí. I řadu let po absolvování jsem občas šla na přednášku – třeba na pana profesora Sokola. Baví mě učit se pořád něco nového. Chodím na přednášky, odborné debaty, snažím se přistupovat ke vzdělávání celoživotně.

Jste projektová a PR manažerka festivalu australských a novozélandských filmů Aussie & Kiwi Film Fest. Jak jste se k filmům od protinožců dostala?

Moje rodina má pozitivní vztah k Austrálii. Táta zemi procestoval, já jsem na jednu cestu jela také a pobývala jsem tři měsíce u známých na východním pobřeží. Krajina i lidé mě okouzlili, je to úžasná společnost. Cítila jsem, že je to místo,

kde bych dokázala žít. Po pár letech jsem v Českém rozhlase potkala kolegyni, která v Austrálii žila a je mimo jiné profesí filmová kritička. Byla ve spojení s lidmi, kteří dělají v Austrálii festival českých a slovenských filmů a přála si reciproční projekt udělat v Česku. Díky štěstí a našemu velkému snažení jsme to v roce 2014 rozjeli. Od té doby děláme Aussie & Kiwi Film Fest každý rok. Po třech letech jsme k Austrálii přidali i Nový Zéland. Jsme v kontaktu s lidmi v Evropě, kteří dělají podobné festivaly. Jeden takový je třeba v Berlíně, kde z Austrálie vozí i horory a studentské filmy. Jeden je také v Saint-Tropez, ale nikde jinde ucelenější přehlídka filmů od protinožců není. Jsme takový malý unikát. Při práci na AKFF jsem se naučila řadu věcí z oblasti kulturního managementu i PR. Po letech jsem byla také na Novém Zélandu, dech beroucí příroda, kde žije úžasná společnost lidí. Na festivalu se nám schází zajímavá komunita lidí – fanoušci protinožců a přichází i Australané a Novozélandané, co žijí tady v Česku, díky tomu jejich specificky pozitivní přístup k životu šíříme i v Praze. Už se těším, až uspořádáme další ročník, nebo alespoň menší pandemickou verzi v létě v open air kině.

Je něco, co jste si z FHS odnesla i do osobního života?

Velmi dobré kamarády. Spolužačky, které jsou dnes mezi mými nejlepšími přáteli. Toho si moc vážím.

Sára Černíková
9. dubna 2021